

РЕШЕНИЕ

№ 90

гр. София, 07.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 16.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **10993** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 ал.1 от Кодекса за социално осигуряване, вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на С. К. Х. ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу Решение № 2153-21-265/19.10.2021г., на Директора на ТП на НОИ С. –град, с което е оставена без уважение жалба вх.№ 1012-21-1444 от 15.09.2021г. на С. К. Х. срещу Разпореждане № [ЕГН]/47 от 10.08.2021г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване като неоснователна. Жалбоподателят излага доводи, че неправилно административният орган не е зачел осигурителният му стаж за периода 23.04.1999г.- 18.08.2001г. и не е съобразил разпоредбата на чл.211 ал.1 от ЗОВСРБ /отменен/, но действащ към посочения период. Директора на ТП на НОИ –С. град не се е съобразил с мотивите на Решение № 1816/18.03.2019 г. на АССГ, потвърдено с Решение № 17461/19.12.2019 г. на ВАС, относно периодът от 24.04.1999 г. - 18.08.2001 г. Твърди, че за времето от 23.04.1999г.-18.08.2001г. е бил на кадрова военна служба и положения от него труд е от първа категория, за което представя договор за кадрова военна служба. В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата си. Моли да бъде отменено оспореното решение, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне. Не претендира разноски. Представя писмени бележки.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ-С. град в съдебно заседание се представлява от юрк. М., която оспорва подадената жалба. Моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представя писмени бележки.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх.№ 21 13-21-4277/23.06.2021г. до Директора на ТП на НОИ – С., С. К. Х. е направил искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, към което е представил документи за осигурителен стаж съгласно чл.2 от НПОС за преценка правото на пенсия.

Въз основа на представените документи и Р. на НОИ на жалбоподателя е зачетен осигурителен стаж в размер на 1 година, 1 месец и 23 дни от първа категория труд по чл.104 ал.4 от КСО, 3 години и 1 месец от трета категория и 17 години, 9 месеца и 17 дни от първа категория по чл.104 ал.6 от КСО; общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория по реда на чл. 104 от КСО- 40 години, 7 месеца и 2 дни.

След направена преценка на правото на пенсия, с Разпореждане № [ЕГН] от 10.08.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване па С. К. Х. е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69, ал.4 от КСО, считано от 15.06.2021 г. / датата на навършване на 43 години и 8 месеца и придобиване право на пенсия на това основание - чл.17 ал.2. т.6 от ППОС/. Пенсията е отпусната в минимален размер съгласно чл.70 ал.12 от КСО до определянето на размера ѝ по реда на КСО.

Постановеното разпореждане е обжалвано по реда на чл. 117 от КСО по отношение незачитането на осигурителен стаж от първа категория труд по чл.104, ал.4 от КСО за периода 24.04.1999 г.-18.08.2001 г., като жалбоподателят се е позовал на мотивите на влезли в сила Решение №1816/18.03.2019 г. на АССТ и Решение №17461/19.12.2019 г. на ВАС, постановени по предявена по реда на чл.118 от КСО жалба на С. Х. срещу Решение № 2153-21-200 от 06.06.2016 г. па Директора на ТИ на ПОИ С. – град, с което е потвърдено Разпореждане №[ЕГН]/ 20 от 18.03.2016 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване с постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст па основание чл.69. ад.4 от КСО във връзка с чл. 49 от ПЗР на ЗИДКСО по подадено заявление вх.№ 2113-21-7315/15.12.2015г. При постановяване на отказа за отпускане на пенсия не е бил зачетен осигурителен стаж за спорния и в настоящето производство период 24.04.1999 г.-18.08.2001 г.

С оспореното в настоящето производство Решение № 2153-21-265/19.10.2021 г. на директора на ТИ па ПОИ С. град, предявената жалба вх.№1012-21-1444/15.09.2021 г. срещу незачитането на осигурителен стаж за периода 24.04.1999 г. - 18.08.2001 г. е отхвърлена като неоснователна, като е прието, че няма законово основание периодът на обучение като курсант след 23.04.1999г. до назначаването на С. Х. на офицерска длъжност на 18.08.2001г., да бъде зачетен за осигурителен стаж.

От жалбоподателя са представени писмени доказателства - договор за кадрова военна служба от 20.08.1996г., документи, удостоверяващи трудовият му стаж и категорията труд., заповеди на началника на Висше В. „Г.Б.“ за изплащане на допълнителни трудови възнаграждения, привеждане в по –горен курс на обучение и повишаване в звание, заповеди свързани с компетентността на органа, издал разпореждане №[ЕГН]/ 20 от 18.03.2016 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Решението е връчено на жалбоподателя на 25.10.2021г., видно от приложеното на л.

60 от делото известие за доставяне, а жалбата до АССГ е депозирана на 02.11.2021г. Жалбата е подадена в 14-дневния срок, срещу подлежащ на оспорване административен акт, от лице, имащо правен интерес от обжалването, поради което същата се явява допустима и следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "а" от КСО пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт се подават жалби срещу разпореждания за отказ или за неправилно определяне или изменение и спиране на пенсиите, добавките и компенсациите към тях. Съгласно ал. 3 на посочената разпоредба ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С решението ръководителят на териториалното поделение на Националния осигурителен институт решава въпроса по същество или отменя разпореждането и връща преписката за ново разглеждане от компетентния административен орган, когато не са изяснени всички обстоятелства, отнасящи се до издаване на разпореждането. Ето защо, настоящият състав приема, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, като е спазено изискването за форма и съдържание. Изложени са в достатъчна степен мотиви, от които да може да се направи извод, защо жалбата е приета за неоснователна. Посочени са фактическите и правни основания за издаването му. Същото не страда от пороци, водещи до неговата нищожност. Потвърденото с оспореното решение Разпореждане № №[ЕГН]/ 20 от 18.03.2016 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С. –град, също е издадено от компетентен орган съгласно приетите в съдебното производство Заповед № 1015-21-247/04.12.2018г. на Директора на ТП на НОИ С. –град и Заповед № 1016-40-772/18.07.2017г. на Подуправителя на НОИ.

Не се констатира процесуални нарушения от категорията на съществените, ограничаващи процесуалните права на жалбоподателя.

По материалната законосъобразност на акта, съдът намира следното:

На основание чл. 69, ал. 4 от КСО, в сила до 31.12.2015 г., във вр. с § 49 и § 50 от ПЗР ЗИД КСО (ДВ, бр. 61 от 2015 г.) право на пенсия за осигурителен стаж и възраст възниква за лицата по ал. 1, 2 и 3, прослужили 15 години на длъжности от летателния състав, парашутистите, екипажите на подводните съдове и водолазния състав, независимо от възрастта им. Разпоредбата създава привилегирован режим за пенсиониране на посочените категории лица и е недопустимо да бъде прилагана разширително.

Съгласно разпоредбата на чл.1, ал.1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) пенсиите и добавките към тях се отпускат въз основа на писмено заявление по образец, утвърден от управителя на НОИ, към което се прилагат всички необходими оригинални документи.

Спорен по делото е въпросът следва ли периодът 23.04.1999г.-18.08.2001г. да бъде зачетен за осигурителен стаж и то от първа категория труд.

Относно зачитането на процесния период до 01.01.2000 г. са относими Законът за пенсиите /311/ и Правилникът за прилагането му /ППЗП/, както и специалният Закон

за отбраната и въоръжените сили на Република България и Правилникът за кадровата военна служба.

Съгласно чл. 81 от ППЗП /отм./ изслужената наборна военна служба или приравнена към нея на курсанти и школници след навършване на пълнолетие се зачита за трудов стаж от трета категория труд до размера на наборната военна служба за съответния род войски съгласно действащото законодателство.

В чл. 37. ал. 1. т. 1 от ППЗП /отм./ е регламентирано, че за трудов стаж при пенсиониране по чл. 6 и чл. 7. ал. 1 от ЗП се зачита изслуженото време на кадрова военна служба, като според ал. 2 точки стаж се зачита от първа категория труд. Съгласно чл. 120 от ЗОВСРБ/ДВ, бр. 112/27.12.1995 г. и чл. 41 от ПКВС/ДВ, бр.54/25.06.1996г. приетите във висшите и средни военни училища, навършили пълнолетие, сключват договор за кадрова военна служба, в чийто срок се включва и времето на обучение, като на обучаващите се, които не са служили наборна военна служба, първите 18 месеца на обучението след навършване на пълнолетие се зачитат за такава служба.

На основание посочените разпоредби, до отмяната от 24.04.1999 г. на ПКВС /прием с ПМС №138/1996г./ времето на обучение във военните училища след влизане в сила на ЗОВСРБ на 28.02.1996г. се зачита за трудов стаж, както следва: първите 18 месеца от обучението след навършване на пълнолетие - от трета категория по чл. 81 от ППЗП /отм./; - останалото време до 23.04.1999 г. - от първа категория съгласно чл. 37. ад. 2 от ППЗП /отм./. След тази дата времето на обучение на курсантите след срока на наборната служба не се зачита за трудов стаж. В съответствие с посочените разпоредби е и т. 3 от Заповед № ОХ-346/07.06.2010 г. на министъра на отбраната, съгласно която курсантската /школническата служба за периода от 28.02.1996 г. до 23.04.1999 г. се зачита за кадрова военна служба по ЗОВСРБ /отм./.

За периода от 24.04.1999 г. до завършване на обучението на жалбоподателя във В. „Г. Б." и дипломирането му, което видно от диплома за завършено висше образование е на 14.08.2001 г., при отпускане на пенсията не е зачетен осигурителен стаж.

Договорът за кадрова военна служба от 20.08.1996 г. сключен между началника на В. "Г. Б. " и жалбоподателя е посочено, че за периода на обучение министъра на отбраната се задължава да осигури на всеки курсист месечно възнаграждение, което включва заплата за длъжността "курсант" и заплата за присъдено военно звание, но съдът счита, че изплащаните през периода на обучението възнаграждения не са с характер на работна заплата с дължими върху нея осигурителни вноски. (в този смисъл е съдебната практика на ВАС Решение № 7861 от 21.06.2017 г. на ВАС по адм. д. № 2843/2017 г., VI о.; Решение № 2004 от 14.02.2018 г. на ВАС по адм. д. № 6580/2017 г., VI о.; Решение № 4276 от 02.04.2018 г. на ВАС по адм. д. № 95/2017 г., VI о.)

Жалбоподателят се позовава на разпоредбата на чл. 211, ал. 1 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България (в сила от 27.02.1996 г., отм. 12.05.2009 г.), според която при пенсиониране прослуженото време на кадрова военна служба се зачита за трудов стаж от първа категория. Тази разпоредба обаче е относима в хипотезата на чл. 69, ал. 1 от КСО, тя не може да бъде приложена и отнесена към нормата на чл.69 ал.4 от КСО, поради следните съображения:За определяне продължителността на осигурителния стаж на жалбоподателя като лице по чл. 69, ал. 1 от КСО с право на пенсия по ал. 4 следва да бъдат установени периодите от време, които той е прослужил на длъжности от летателния състав на Българската армия.

За изясняване на понятието „летателен състав“ следва да се обърне внимание на действащата по време на обучението на жалбоподателя Инструкция за реда за класиране на летателния състав от Българската армия, одобрена и обявена със заповед № 0 X-137 от 23.04.1996 г. на министъра на отбраната, съгласно която за летателен състав се считат военнослужещи и военни служители, които заемат летателни длъжности по щатове на поделенията, утвърдени от министъра на отбраната и от началника на ГЩ на БА – летци-пилоти, втори пилоти, пилоти оператори, летци шурмани и др. Понятието "летателна правоспособност", употребено в Инструкция за допълнителните възнаграждения на летателния и авиационния инженерно-технически състав от Българската армия от 1995 г., обозначава правоспособност за пилоти, шурмани, парашутисти и друг авиационен персонал, удостоверена със съответното свидетелство, в случая с диплома от В. "Г. Б.". Жалбоподателят като курсант, обучаващ се за придобиване на летателна правоспособност, не е бил назначен на длъжност от летателния състав на поделенията на БА, а на длъжност по щата на висшето военно-въздушно училище. Времето на обучение се зачита за кадрова военна служба и осигурителен стаж от първа категория, но за целите на пенсионирането по чл. 69, ал. 4 от КСО не се приравнява на стаж, придобит на длъжности от летателния състав или парашутисти във военновъздушните сили. В този смисъл е и безпротиворечивата съдебна практика / решение № 14943 от 5.11.2019 г. на ВАС по адм. д. № 2641/2019 г., VI о., решение № 5116 от 19.04.2018 г. на ВАС по адм. д. № 3723/2017 г., VI о., и др.).

В този смисъл е и цитираното съдебно решение в мотивите на оспорения административен акт – Решение № 17461 от 19.12.2019 г. на ВАС по адм. д. №4894/2019 г., VI отделение, приложено по настоящото дело. Жалбоподателят също се позовава на мотиви на решение на АССГ/приложено по делото/, но следва да се посочи, че съдебното решение и мотивите имат различна правна характеристика, различен обхват, различно съдържание и съответно различно предназначение. Мотивите на съдебните актове нямат т.нар. „сила на пресъдено нещо“, тя се отнася до диспозитива на влезлите в сила съдебни решения.

В тази връзка съдът не би могъл да кредитира и представеното удостоверение № рег.№ 1717/04.06.2019 т. от ВФ 44510- С., в което е посочено, че за периода от 07.09.1999 г. до 13.08.2001 г. С. Х. има прослужено време 1 година, 11 месеца и 6 дни на длъжност от летателния състав на Военновъздушните сили на реактивна авиация. От една страна, отразените данни в удостоверението, противоречат на законовите разпоредби, които бяха обсъдени в настоящото решение, а от друга страна удостоверението не отговаря на изискванията на чл.40. ал.1 и 3 от НПОС, поради което не може да служи за установяване на осигурителен стаж. Съгласно чл.40. ал.1 от НПОС, осигурителният стаж се установява с данните по чл.5. ал.4. т.1 от КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец. Издаденото удостоверение не е документ по утвърден образец, с който би могло да се удостовери осигурителния стаж.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставен в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора, разноски се дължат на ответника, които са своевременно претендирани. В този случай присъждане на юрисконсултско възнаграждение е

уредено в нормата на чл.78, ал.8 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК, поради което следва да се присъдят разноски в минималния предвиден размер от 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София - град, III-то отделение, 61-ви състав, на основание чл. 172, ал. 2 АПК,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. К. Х. с постоянен адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу Решение № 2153-21-265/19.10.2021г., на Директора на ТП на НОИ С. –град, с което е оставена без уважение жалба вх.№ 1012-21-1444 от 15.09.2021г. на С. К. Х. срещу Разпореждане № [ЕГН]/47 от10.08.2021г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване като неоснователна.

ОСЪЖДА С. К. Х. ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ-С. град сумата от 100 /сто/ лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: